

ט"ו בשבט הגיעה

מאת נועה ברקת

אמא, מדינה, ארץ, עיר, יבשת, אדמה - כולן בלשון נקבה, להזכירנו, כי מה שנמצא סביבנו, מה שמקיף, מזין, מכיל ומטפח אותנו הוא נשי במהותו.

בזמנים קדומים העובדה הזו הייתה ברורה לכל אדם - כל הכוחות שסבבו סביבו היו ביטויים של כוחות אלוהיים, או ליתר דיוק - של אלות. הביטוי הזכרי של אלוהים עדיין לא נולד. הוא שכן ברחמה של האלה. ומתוך הבנה עמוקה זו היה כבוד רב לכל מה שהוא נשי.

אנחנו נמצאים עכשיו בסופה של תקופה ארוכה שבה האלוהים הגברי פעל ושינה את פני כדור הארץ - פרו ורבו ומילאו את הארץ, כי לך נתתי את הארץ הזאת, אמר האלוהים, והאדם עושה: כובש יבשות, מברא יערות, חוקר חיות, ממציא המצאות, הולך ומשתלט על עולם החומר - מבפנים ומבחוץ, מפצח את הד.נ.א ואת סודות הבריאה ומפתח עוד ועוד מכשירים משוכללים לסייע לו. ובמהלך כל הכיבושים הגאוניים האלו שכח האדם כמעט לגמרי את כל מה שאי אפשר למדוד אותו - את כל מה שהינו נשי מטבעו. אמא אדמה - הנשיות, איננה ממחרת להרים את צעיפה ולגלות את סודותיה...

מטבעם אין סודות אלו יכולים להיכתב או להימסר באופן הרגיל, אלא הם כמו זרעים שהאדם צריך לקחת אל תוכו, לגדל אותם ולהצמיח אותם מתוכו. זה לוקח זמן, זה דורש הרבה כבוד וסבלנות לתהליכים וגם יכולת טיפוח ואמונה, כמעט גדולה כמו של נפתלי והצנונית שלו, מפני שהרבה פעמים יגידו לכם שזה לא יגדל וחבל על הזמן, אפשר לקנות כמעט כזה בכל חנות....

התחליפים - על כך מבוססת רוב התרבות שלנו. הטלוויזיה החליפה את יכולת הדמיון של ילדינו, המחשב מחליף את הכישרון טבעי שלהם לשחק אחד עם השני, המחשב ממשיך אחר כך ומחליף את הצורך שלנו במגע אנושי, בהכרה, באהבה. חדר הכושר וחוגי ההתעמלות הם תחליף לדבר האמיתי - עבודה שעושים אותה עם כל הגוף ועם כל הנשמה. ויש עוד כל כך הרבה תחליפים - החנויות מלאות מהן. וכל תחליף שאנו צורכים גורע מכוחה של אימא אדמה ומשכיח מאיתנו את סודותיה.

סוד אחד כזה הוא למשל ט"ו בשבט, שבו יש לנו הזדמנות שנתית להתבונן באימא טבע ולהרים מעט את צעיפיה, או לפחות לכבד את העובדה שיש לה צעיפים שלעולם לא נוכל להרים לגמרי. היא מדברת אלינו, היא לוחשת לנו דרך פני האדמה המשתנים, היא לוחשת לנו דרך הצמחים, היא צועקת אלינו דרך מראה העננים. הכל חי, משתנה, נולד, צומח, מתכלה, מגיע לתכליתו והולך ממנה, הכל נובע ממנה - היא הבלתי מוחשי שיוולד את המוחשי. היא הורה את כל מה שנראה וגלוי לעין, היא הבלתי נתפס, הבלתי יאומן, הבלתי מושג שממנו אנחנו תופסים, מאמינים ומשיגים. ממנה אנו מגיעים ואליה נשוב.